کتاب هفت پیکر

ای جهان دیده بود خوش از تو
هیچ بودی نبود پیش از تو
در بدایت بدایت همه چیز
در نهایت نهایت همه چیز

ای برارنده سپهر بلند
انجم افروز انجمن پیوند
آفریننده خزاین جود
مبدع و آفریدگار وجود

ساز مندان ز تو کشت کارهمه
ای همه و آفرید کار همه
هستی و نیست مثل و مانندت
عاقلان جز حیرتی نخواهیدند

روشنی بخش اهل بینایی
نه بصورت بسیرت آرایی
ای جهان را بهیچ سازنده
ای همه بخش و هم نوازنده

نام تو کابتدای نامه است
اول آغاز و آخر انجامست
اول الاولی بسبق و شمار
و آخر الاخری بآخر کار

هست هر هستیی درست بتو
بازگشت همه تست بتو
بوجود تو بسته راه خیال
بر درت خسته گرد وهم و ملال

تو نزادی و دیگران زادند
تو خدایی و دیگران بادند
پیک اندیشه راه بنمایی
یکی نکته کار یکشایی

وانکه نا اهل سجده شد سر او
قفل بر قفل بسته شد در او
تو دهی صبح را شب افروزی
روز را مرغ و مرغ را روزی

تو سپهری با آفتاب و بماه
دو سرا پرده سپید و سیاه
روز و شب سالکان راه تواند
سبحه کوشان بارگاه تواند

جز بحکم تو نیک و بد نکنند
هیچ کاری بحکم خود نکنند
تو برافروختی درون دماغ
خردی تابناکتر ز چراغ

با همه زیرکی که در خرد ست
پنجه دست از تو در بجای خودست
جون خرد در ون تو نے گردد
کردن کار رو هم کی کردد

جان که جوهر سرشت در بن ماست
کس نداند که جای جان بکجاست
تو که جوهر نه ئی نداری جای
کی رسد در تو وهم شعبده رای

رهنمایی و رهنمایت نه
همه جایی تو لی تو جایت نه
ما که جزوی ز سبع گردونیم
با تو پیوند رهنت پیوندیم

عقل کل که از تو یافته راه
هم ز پشت نگرده در تو نگاه
ای ز روز سپید تا شب داج
بمدد های فیض تو محتاج

حال گردان تو نی بهم سایی ... گردانی
ز تو نی نیست حال گردانی
تا تکاپوی تو نیک و بد نبود
مستی کس بذات خود نبود
تو دهی و توانی از کل و خلک
آتش لعل و لعل آتش خلک
آسمانی و آسمان نیکی نکرد
بد و نیکت بهر دو با نبرد
هیچکس بی تو بهره مند نشد
هیچکس بی تو بهره مند نشد
همه محتاج گرد و گرد نه نشست